
Genç İhtiyarlar Çökmüş Erkekler

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.
Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşler, aziz dostlar,

Sevgili Peygamber'imiz aleyhisselam Efendimiz'in, bir kişiyle çıktığı yolda 23 yıl sonra sadece onunla haccedebilmek için Mekke'de, onun yanında ihram kuşanıp beraberinde telbiye getiren sahabe sayısı 100 binden fazlaydı.

O zamanki dünya nüfusu hesaplandığında bugünkü nüfusla kıyas edecek olsak 100 bin kişinin bugünkü belki de milyara kıyas edilecek kadar büyük bir rakam olduğunu görürüz. Tekrar meselenin iyi anlaşılması için vurgulamak istiyorum: Sadece onunla o sene haccedenler o kadardılar. Müslümanlar'ın sayısı o kadar değildi. Veda haccını yapıp Arafat'ta, Mina'da, Müzdelife'de onun hutbelerini dinleyenler 100 bin kişiden fazlaydı. Diğerleri kaç kişiydi, Müslümanlar'ın sayısı kaçtı bilmiyoruz.

23 yıla bölündüğünde bu rakam, Resûlullah Efendimiz'in bir defa ilk 13 yılında sadece baskı ve tehcir politikalarıyla karşılaştığını, insanların Peygamber Efendimiz'e sıcak bir cevap vermediklerini biliyoruz. Medine-i Münevvere oluştuktan sonra yani hicretten sonra kitleler hâlinde Müslümanlık ortaya çıktı. Hicret ederken, 13 yıl sonra Efendimiz ile 500 civarında aile Medine'ye Muhacir olarak geldiler. Hicret farz olduğu hâlde yani bir 1000 aile yoktu.

Nitekim birinci yılının sonunda Medine'de Resûlullah aleyhisselam Efendimiz nüfus sayımı yaptırdığı zaman 5 bin kişi çıkmamıştı karşısına. Her hâlükârda, 23 yılda bugün belki bir ülke nüfusundan daha kalabalık bir kitle Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in müminleri oldular. Siret bölümünü bir kenara bırakıyoruz.

Resûlullah'ın etrafında etten kemikten büyük kaleler kuran, candan teslimiyet gösteren, uğruna mallarını, ailelerini, çocuklarını feda eden dostlarının olması şüphesiz üzerinde insanlığın kıyamete kadar dikkatle çalışması gereken hassas bir konudur. Kur'an'ımız Al-i İmran suresinde Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in insan toplamada çevresinde bu büyük kitleyi kısa bir zamanda ortaya çıkarmasındaki sırrı insanlığa öğretiyor Allah Teâlâ: Al-i İmran suresinde Allah buyuruyor ki: "Allah'ın rahmeti sayesinde onlara yumuşak davrandın sen." Yumuşak davrandın. "Eğer katı kalpli, sert dilli biri olsaydın dağılır giderlerdi. Sen onları bağışla, onlar için Allah'tan af dile. Onlarla fikir alışverişinde bulun, sonra da işini sağlama aldın mı Allah'a tevekkül et."

Bu Al-i İmran suresinin ayeti. Tekrar ayeti anlamaya çalışalım. Neyi izah ediyor Allah? Ki Al-i İmran suresi Kur'an-ı Kerim'in son inen surelerindedir. Neyi izah ediyor Allah? O büyük kitleyi, can veren, mal veren, vatanını terk eden, Peygamber'in önünde kendisini yok sayan, onun emrine "peki ya Resûlallah" demeyip 'peki' kelimesini bile az görüp "sana şunu söylüyorum" dediğinde "anam babam sana kurban olsun ya Resûlallah" diyenler, şu Kur'an'ın, İsrailoğulları'nın peygamberlerini övmediği cümlelerle övdüğü ashap, şu meleklere peşinden koştuğu Ebu Bekirler, Aliler, Ömerler, Osmanlar, Halidler, şu adamları yetiştiren öğretmenin metodunu Allah açıklıyor: Her şey bir defa Allah'ın rahmeti sayesinde olmuştu. Onu Allah, Rauf ve Rahim olarak göndermiş. Ümmetine düşkün bir peygamber olarak göndermiş. Bu Allah'ın rahmetiyle tecelli etti. Ama 1- Yumuşak davrandın. Yumuşak davranma-

saydın çekip giderlerdi. 2- Sen onlara affedici ol. Kabalıklarını, hatalarını görme. Allah'a dua et, istiğfar et de onları bağışlasın Allah.

Sen bağışlasan yetmez çünkü. Allah'ın da bağışlaması lazım. 3- Onları da adam yerine koy. Onlarla da istişare et. 4- Sorular sor onlara da. 5- Allah'a tevekkül et, işini sağlam yaptın mı? Sen üzerindeki yaptın mı gerisini Allah'a bırak.

5 şey, şu etten kemikten surlar kuran, "sana anam babam feda olsun ya Resûlallah" deyip feda eden, feda olsun deyip mendilini bile vermeyen sahte gözyaşlarıyla değil, Resûlullah Efendimiz'in ayağına diken batmasındansa ben burada asılmaya razıyım diyen fedakârlar. Bilal'leri, Habbab'ları, Yasir'leri, Ammar'ları, Sümeyye'leri, Aişe'leriyle o büyük can ordusunu kuran, o meleklerden güçlü ordular kuran, o gelip meleklerin Allah Teâlâ'nın emriyle sabahlara kadar huşu ile kendilerini izlediği ashop ordusunu kuran Resûlullah aleyhisselam Efendimiz, şüphesiz Allah'ın planlaması, Allah'ın takdiri ve rahmetinin tecellisiyle bunu becerdi. Bu münakaşa edilmez.

Allah dilemeseydi kim kaya gibi yürekleri yumuşatır da Ebu Cehil'in oğlundan Allah için şehit olacak bir cengâver çıkarabilirdi? Kim Peygamber'i öldürmek için planlar, tuzaklar kuran Halid ibni Velid'den Peygamber'in kılıcı, Allah'ın kılıcı gibi bir adam çıkarabilirdi? Elbette Allah'ın takdiri ama başöğretmen, şu insan eğitmede en muhteşem, en muazzam, en müstesna örnekleri sergileyen sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in taktiklerini Allah öğretiyor: "Onlara yumuşak davrandın. Sert, katı kalpli olsaydın etrafından dağılırlardı." Katı kalpli adam olsan, Muhammed aleyhisselam bile olsan etrafında adam toplayamazsın. Nerden biliyorum bunu? Allah'ın kitabından, Al-i İmran suresinden biliyorum. Katı kalpli olan; eleman çalıştırır, adam toplayamaz. Katı kalpliden, kaba sözlüden patron olur. Etrafına insanların can feda edecekleri, karşılık beklemeden, maaş ve bahşış beklemeden "evet, tabii" diyecekleri bir can ordusu kuramaz. Katı adam işi değil bu iş.

Her şeye yok diyen, kaşları çatık, dudakları mengene gibi olmuş birisinden etrafında insanlar kümesi oluşan, insanların umutla bağlandığı ve umutla beklediği birisi olmuyor demek ki. Kur'an'la konuşuyoruz. Katı kalpli, dudakları hep bükülmüş birisi olsaydın 23 sene sonra veda hutbesini okuyamayacaktın ey Peygamber. Kime veda hutbesi okuyacaktın. 10 kişiyle mi 15 kişiyle mi kim bilir... Resûlullah aleyhisselam Efendimiz o haccını yapacaktı. Haccını yapacağı Mekke'yi nasıl fethedecekti? Demek ki Allah'ın rahmeti sayesinde birinci taktik: Yumuşak oldun. Yumuşak olduğun için insanlar senin etrafında toplandılar, sana analar babalar evlatlar feda ettiler. Enes'leri poşete koyup getirip sana hediye olarak verdiler. Sen bir kere işaret ettin, ayağa kalktılar. Yeryüzünü ayağa kaldırdılar. Ne sayesinde? Güçlü, dirayetli ve her dediğini bir kere söyleyen, vurduğunu ezen gücün sayesinde mi? Hayır: Sen onlara yumuşak davrandın.

Adamlar zaten kaba adamlar. Kendi çocuklarını diri diri gömecek adamlar, babalarına bile kılıç kaldıracak güçte adamlar. Adamların vahşet üzerine, alkol üzerine kurulu bir hayatları var. Bir de sen her şeye yok diyen her şeyi ezen geçen bir adam olsaydın, sert sertle karşılaşınca ikisi de yok olacaktı. Ama sert, karşısında yumuşağı bulunca taşlar bile süngere dayanamayıp eriyip dağıldılar, onlar da sünger oldular. Allah'ın rahmeti sayesinde oldu bu. Yani Allah seni böyle planladı, böyle gönderdi. Evet, Allah sana kılıç kullanma ve karşısındaki kılıçla tehdit etme hakkı ve yeteneği de verdi. Ama bu geçiciydi. Zira kılıç kullanmak için çıktığın savaşta bile "kadınlara dokunmayın ha, yaşlılara dokunmayın" diye tembih eden bir Peygamber oldun. Öldürmek için gittiğin insanların bile hayatını düşündün. Allah'ın rahmeti sayesinde oldu bu. Allah öyle planladı.

Sonra bu merhamet, bu yumuşak davranmanın gereği olarak hatalarını sayıp durmayacaksın, affedeceksin onları. Hatta ve hatta senin hanımına zina yaptığına dair iftiralarda bulunalar bile senin affından nasibini almalıdırlar. Aldılar da nitekim. Aldılar da. Amcasının ciğerini parça parça edip bununla keyif sürenler daha sonra affedilmek üzere huzuruna çıktıklarında Rauf ve merhametli bir Peygamber buldular. Amcasının ciğerini dişlemiş insanlar bile

onun rahmetiyle, affıyla karşılaştılar. Eğer eski hesapları karıştıracak olsaydı ashabından bile binlercesini kılıçtan geçirmesi gerekiyordu. Eski hesapları değil gelecekteki büyük nuru ve büyük müjdeleri düşünerek muamele etti. “Onları bağışla, hatalarını görme.” Öyle de yaptı.

Bir de onların Allah’a karşı işlediği hatalar var, sen affettin Allah affetmiyor. Onlar için Allah’tan af diledi. Allah affetsin onları ki senin de işin âsân olsun. Öyle de yaptı. Mahşerde dirilir dirilmez secdeye kapılarak ümmeti için gözyaşı içerisinde Allah’ın affını talep edeceğini söyleyerek gitti. 23 yıl ümmeti için gözyaşı akıttı. Akıtacağı gözyaşlarının mahşerde devam edeceğini söyledi. “Derdin Allah’ın onları affetmesi olsun.”, “Bir iş yapılırken onları adam yerine koy. Onlara soru sor.” Ne yapıyorsunuz? Nasıl yapıyorsunuz? de. Onlar da adam olduklarını, Peygamber’in kendilerine sorular sorduğunu düşünsünler. Onu da yaptı. Kendisinin yaptığı planın tam aksini söyledikleri hâlde, “peki sizin dediğiniz olsun” dedi. Tamam, doğru söylüyorsunuz dedi. Yahu bana Cebrail bu emri verdi, nasıl karışırırsınız bana, yaşınız kaç sizin demedi. Torunu yaşındaki insanlar Uhud’u şurada yapalım dediler, peki hatırınız kırılmasın dedi. Bütün bunlara rağmen bir işi planlayıp kararlaştırdığın zaman da Allah’ı arkada bil, işine devam et.

Kardeşler, ne konuşuyoruz, neyi anlatıyoruz? Resûlullah aleyhisselam Efendimiz’in insanlığın en mükemmel örnekleri olan talebelerini, ordusunu, arkadaşlarını, dostlarını, ashabı kiramı konuşuyoruz. Bu adamlar miraç gecesi Peygamber aleyhisselam ile beraber göklere yükselip orada cennette özel eğitimler alarak sonra yeryüzüne dönmüş kimseler değiller. Şarapçı, katil, babası ölünce babasının karısıyla evlenmeye cüret eden, sefahatin içinde yüzen ve hiç hak hukuk tanımayan, yol kesen gangster insanlardan Ebu Bekir’ler, Ömer’ler nasıl çıkardı, onu konuşuyoruz. Neyle konuşuyoruz? Allah’ın ayetiyle konuşuyoruz. Herhangi bir tarih araştırmasını, sosyolojik araştırmayı konuşmuyoruz. Yani sosyoloji kurallarına göre şöyle yaptığı için başardı filan demiyoruz. Medya desteği ile filan yaptı demiyoruz. Arkasında medya yoktu, halk yoktu, ayıplanan şair, sihir yapıyor, büyü yapıyor denen birisi iken Rauf ve Rahim bir Peygamber olarak insanların yüreğinde saltanat kuran Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in başarısının neye dayalı olduğunu Allah’tan öğreniyoruz. Buraya bir nokta koyalım.

Siret bilgimizi tazelemek için konuşmuyoruz. Ama şuna gelelim: Eğer biz Resûlullah Efendimiz’i örneğimiz, kudve-i hasenemiz, en güzel örnek, yegâne örnek olarak görüyorsak, Kur’an’ı da eğitim kitabımız, rehberimiz, bizim akıl kaynağımız olarak görüyorsak işte Kur’an, Peygamber aleyhisselamın üzerinden bir kâğıt projeden değil, 23 yılda nesil yetiştiren, 950 senede Nuh aleyhisselamın yapamadığını 23 senede yapan, 100 yaşında İbrahim aleyhisselamın yapamadığını 63 yaşında yapıp giden Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in insan yetiştirme projesinin sırlarını çözmeye çalışıyoruz. Bunu nere uyarlayacağız?

Evlerimizde gençleri yetiştirirken, hangi formüller üzerinden annelik babalık yapacağımızı Allah bize öğretmek istiyor. Yoksa biz derdik ki Allah, Peygamberi’ni bir taktik üzerine yürütmüş, Peygamberi de bu kitleleri toplamış, mesajını vermiş gitmiş. Bu kadarla iş bitecek miydi? Kur’an böyle bir kitap mı? Ayetleri okuyorsun, el-Fatiha deyince de herkes okuyor, lokumu da yiyorlar gidiyorlar. Cenaze kitabıysa, mezarlık kitabıysa böyle elbette. Ama öğüt kitabıysa, mümine hatırlatan, mümine şuur veren, hayat tarzı öğreten bir kitapsa buyur.

Herhâlde senin evin Ebu Cehil’lerin şarap fıçısına çevirdiği Mekke sokakları kadar da değildir. Ebu Leheb’in, Ebu Cehil’in, Ubey ibni Halef’in, Kur’an’ın şu “azılı önderler” dediği zalim adamların toplumundan; Peygamber’i öldürmeye giden Ömer bin Hattab’dan, Uhud’da Peygamber’i öldürdüm diye nara atan Halid bin Velid’den, Cebrail’i peşinden dolandıran adamlar çıkardı Resûlullah aleyhisselam. Vahşi ise Vahşi, yamyamsa yamyam, alkolikse alkolik, katilse katil, bir insanın itham edileceği hırsızlıktan cinayete kadar, adilikten zinaya kadar ne varsa hepsini bünyesinde barındıran ve Kur’an’ın vasfiyle, “cahiller toplumu” olan Mekke müşriklerinden gökleri imrendiren, melekleri imrendiren, Allah’ın meleklerle ba-

kıp görüyor musunuz kullarımı dediği, sabahlara kadar sokaklarına trilyonlarca meleğin kadir gecesi diye indiği Medine insanlarını Resûlullah'ın yetiştirmesinden söz ediyoruz.

Dikkat buyurun kardeşler; Allah Teâlâ senin duan sayesinde, işte seni desteklemek için mucizeler eşliğinde o nesli yetiştirdin demiyor. Allah'ın rahmeti sayesinde bu planı uyguladın, plan bunları yetiştirdi diyor. Başarı Peygamber aleyhisselamın başarısı, gerçekten lütfe-den Allah, şüphesiz. Onu zaten göndermesi Allah'ın bir lütuf. Onu rahmeten li'l-âlemin yapması bir lütuf. Ama kardeşler, bizim evlerimizde ve insanla ilgilendiğimiz yerlerde, hangi taktik üzerinden insan yetiştirebileceğimizi Allah bize Kur'an'ında öğretmiş oluyor. Gençleri yetiştirirken kullandığımız taktikler, ana baba olarak, öğretmenler hocalar olarak, vakıfçılar, yöneticiler, müdürler olarak kullanacağımız taktikleri Allah bize öğretti. Kimse kıyamet günü, çok kötü bir zamanda yaşadığını, internetin gençleri berbat ettiğini, medyanın çok kötü resimler bastığını söyleyip de kendini kurtaramaz Allah'ın azabından. Zira Allah, internetin bataklığından daha büyük bir bataklık merkezi olan, şirk, tuğyan, alkol, cinayet yuvasına dönen, kimsenin can emniyetinin bulunmadığı Mekke sokaklarından Halid bin Velid çıkardı. Hamza'nın ciğerini sökenleri, daha sonra Resûlullah'ın cengâverleri hâline getirdi.

Akidesi yok, insanlık yok, ahlak yok, fazilet yok. Böyle bir şehirden melekler ordusu, canlar ordusu kurdu aleyhisselam Efendimiz. Eğitim politikalarındaki, insan yetiştirmedeki muvaffakiyeti sayesinde. Allah Teâlâ'nın huzurunda, "Siyonizm'in medyası çok kötüydü..." gibi bir mazeretin olmayacağını herkesin bilmesi lazım. Peki, biz ne yapacağız da Peygamber Efendimiz'in yaptığını yapacağız? Elbette bu soru haklı bir soru. Ne yapacağız? Onu taklit edeceğiz. Sakal bırakırken Resûlullah'ı taklit ettiğin gibi hacca giderken, tavaf ederken, umre yaparken, öğlenin sünnetini kılarken, sağ elle yemek yerken ve dişini misvaklarken, sağ omzunun üzerine yatarken, filan tesbihat onun sünnetidir diye yaparken nasıl Resûlullah'ı taklit ediyorsan; çocuk yetiştirirken, aile idare ederken de önderin Resûlullah olacak. Bunu becerdiğin zaman senin hiçbir pedagojik desteğe de ihtiyacın yoktur. Zira sen pedagoji, psikoloji, sosyoloji ne kadar oji, boji varsa tamamını yaratan Allah'ın sana örnek gösterdiği Muhammed aleyhisselamı taklit ediyorsun.

Belki Medine aynı Medine değil; ama insan aynı insan. Belki sorun şarap sorunu değil; ama genç aynı genç. Onun da önüne zıvanadan çıkmış gençler geldi. Miraç görmüş, levhi mahfuz görmüş, Allah'a sidretü'l-müntehada yaklaşmış bir Peygamber'in önüne yirmi yaşında delikanlı çıkıp, zinayı niye yasaklıyorsun keyfime göre ben yatar kalkarım kadınlarla, bana izin vermen lazım diye, 'insan hakları'ndan dem vuran delikanlı önüne çıkmış. Yüzlerce sahabenin gözleriyle bakarak, hürmetten gözleriyle bakarak doyamadıkları bir Peygamber'in önüne oturmuş, ben zina edeceğim, bunu yasaklayamazsın bana demiş. Delikanlı. Ama huzurundan "doğru diyorsun ya Resûlallah, ben bir daha zina yapmam" diyerek kalkmış sonra. Oturmuş, onu ikna edinceye kadar, doğru diyorsun deyinceye kadar izah etmiş. Böyle bir cümleyi benim önümde nasıl kullanırsın, çarpılacaksın deseydi, o genci belki önünden kaldıracak, o ortamdaki saygısızlığı belki kaldıracaktı ama o genç zina müptelası olarak yaşamaya devam edecekti.

Biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi, filan gün mevlidi okunan, filan hafta matem yapılan, hakkında yazılan şiirlerle teselli bulduğumuz biri olarak değil, yaşam tarzımız, insan yetiştirme tarzımız, Allah'a ulaşmada örneğimiz olarak görmeye mecburuz. İman etmek bu demektir. Hakkında şairlerin yazdığı şiirleri, naatları okuyarak, sadece şeker yalamış oluruz. O anlık ağrımızı dindirdiğimizi hissederez ama yaramız iyi olmaz. Yaramızı iyi edecek olan şey, günlük yaşam tarzımızı, hayat siyasetimizi, günlük hayat politikamızı Resûlullah'tan algılamak üzerine kurulmalıdır.

Kardeşler, şu Al-i İmran suresinin ayetlerini hepimiz kendimiz için bundan sonra insan yetiştirmenin, bu ümmetin gençlerini, ümmetin adamları olarak devam ettirmemizin, yirmi yaşına gelmeden çökmüş, bir kızın bir oğlanın peşinde hayatını süründürmüş, kendisini siğarayla zehir içerisinde bırakmış gençlerimiz olmasın istiyorsak, ihtiyarlamadan çökmüş

gençlerin babaları olmak istemiyorsak, elli yaşında, yetmiş yaşında, seksen dört yaşında - seksen dört, sekiz tane on, üstünde de dört yıl- Medine'den Bizans'ın surlarına kadar bir katırın üstünde gelmeye razı olan seksen dört yaşında delikanlıların babaları olarak Allah'a gitmek istiyorsak, Kur'an böyle delikanlı yetiştirmenin taktiklerini öğretiyor. Bunu becerdi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Halid bin Zeyd'e yumuşak davrandığı için, onu adam yerine koyup onunla istişare ettiği için, onun için Allah'tan af dilediğinden, ona kaba ve sert davranmadığından dolayı Halid bin Zeyd, Ebu Eyyüb el-Ensarî, katır üstünde üç bin kilometreyi güneşin altında gelip Bizans surlarının dibinde şehit olacak kafaya nasıl sahip oldu; bu taktik sayesinde sahip oldu. İçkicinin çocukları, sarhoşların çocukları, diye hitap etseydi onlara, eski hatalarını sürekli söyleseydi, her hatadan dolayı elini kılıcın kabzasına götürseydi, seksen dört yaşındakileri değil sekiz yaşındakileri, on sekiz yaşındakileri bile yerinden kıpırdatamayacaktı.

Kardeşler, Allah Kur'an'ını indirmiş, Peygamberi'ni de örnek olarak bize göstermiştir. Allah yapacağını yaptı. Babasın, annesin, öğretmensin, müdürsün, vakıf başkasın, dernek sorumlusun, neysen sen. Allah sana Kur'an indirdi mi? Allah sana Peygamberi'ni örnek olarak gösterdi mi? Sonra da sana Al-i İmran suresinde o ayyaşların çocuklarından, katillerin çocuklarından, Kâbe'yi putla dolduran adamlardan, Kâbe'nin içerisine üç yüz tane put koyan adamlardan, Kâbe'yi çıplak tavaf edenlerden ve insanların malında gözü olan, haram yiyen zalimlerden nasıl meleklerden daha büyük adamlar çıkardığını ve bunu ne sayesinde yaptığını, mucizeyle, büyüyle, sihirle değil de kullandığı taktikler sayesinde yaptığını, başardığını söyledi mi Allah; söyledi. Ey anne, ey baba, ey öğretmen, ey hoca efendi, camisinde cemaat bulamayan hoca efendi! Ben konuşuyorum, insanlar gelmiyor diyen! Duy, Allah sana özür bırakmadı, kimseye özür bırakmadı çünkü Ebu Cehil'in oğlundan, İkrime gibi Peygamber'i öldürmeye ant içmiş bir adamdan Yermük'te binlerce insanın ölümünü engelleyen ve canını feda eden bir şehit çıkardı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Neyle becerdi bunu, neyle becerdi? "Yumuşak davrandın."

Sen kaşların çatık, bir kere konuşup bir daha mırıldanarak konuşan, şunu getir deme yerine fısıltılarla söyleyip yani canlı konuşmayı bile babalık ve ağalık ruhuna aykırı bulan bir adam olsaydın sen, nedir bu, kaç kere tembih ettim diyen biri olsaydın etrafında adam bulamayacaktın, diyor o adamları yaratan Allah. Çünkü Allah yarattığı kulunu biliyor. Biliyor ki Allah, çocuk ana kucağında büyür, baba kucağında çocuk büyüzmez. Ana merhametlidir, ana uykusunu böler, anadır çocuğu büyüten; çocuklar baba kucağında kalsa yanlış büyürler. Büyüyemezler zaten. Çok kirlettin, çok bağurdın diye baba onu kısar.

Kardeşler, şimdi Rabbimizin öğüdüne kulak asıyoruz. Delikanlı kalmış, daha çocukluğunda büyük işler yapan, büyüyünce de genç kalan, yaşlanarak çökmeyen, küçük olduğu için çocukluk yapmayan, büyük kafalı, büyük yürekli, Allah'tan başkasından korkmayan, dünya malına tenezzül etmeyen, şecaatli, ahlaklı, faziletli, iffetli, vakur delikanlı, büyüdükçe olgunluğu artan, yaşlandıkça vakarı yükselen, tecrübesi artan insanların babaları, anneleri olmanızın yolunu Allah göstermiştir. Nedir bu yol? Bir Kur'an ayetinden kendimize kurallar çıkarıyoruz.

1- Ey anne, ey baba, hoca, öğretmen, vakıf başkanı, dernek başkanı, yumuşak olacaksın. Yumuşak olacaksın. Eğer yumuşak olmazsan, kendini bir ordunun başında komutan gibi zannedersen, birliğin başında çavuş zannedersen kendini, sen evladını dağıtırsın. Kaba baba, sert baba, beddua eden anne, cehennemle tehdit eden hoca! Etrafında çocuk bulamazsın. Evlenmeden önce, ev kurmadan önce başka bir kız, başka bir delikanlı oğlunu elinden alır, kızını elinden alır, arar durursun çocuğum nerededir diye. Sert baba, sen çocuk tutamazsın, bedduacı anne, sen çocuk tutamazsın. Sadece cehennem ayetleriyle tehdit eden hoca efendi, öğretmen bey, sen çocuk tutamazsın etrafında. Sen delikanlı yetiştiremezsin. Çünkü on beş yaşındaki delikanlıya verdiğin eğitim Allah'ın firavunu, Karun'u, Nemrut'u tehdit ettiği cehennem ayet-

lerinden oluşuyor. Bir sünneti ihmal ettiği için verdiği tehdit, yaptığın korkutma, bir namazı uykuya daldığı için ihmal eden çocuğuna söylediğin sözler Allah'ın firavuna söylediği sözler, Ebu Cehil'e söylediği sözler. Sen dağıtırsın, hâlbuki Allah yuvanda dursun, sen bu kuluçkadan bu yumurtadan insan çıkar diye sana bu çocuğu emanet etmişti. Ürküten, korkutan anne, baba! Muhammed aleyhisselam bile olsaydın, miraca giden bir Peygamber bile olsaydın, etrafından dağılacaklardı, kaşların çatıkta eğer. Birinci kural: Yumuşak davranacaksın.

Elbette yumuşak kime davranacaksın; zaten melek gibi bir çocuğa mı? Sert çocuğa, hırçın çocuğa, rahat durmayana, mala cana zarar verene, söz dinlemeyene yumuşak davranacaksın. Çocuk terörist, sen de terörist; kim kimi öldürürse artık. Kimin şansı daha fazlaysa. Evde silahların konuştuğu değil, silaha karşı yüreklerin konuştuğu baba olacaksın. Yüreğın konuşacak, dilini konuşturmayacaksın, senin gözlerinden gelecek, okuyacak o. Ama onun kabalığı, sen de insansın elbette, seni de ezecek, o yatağına çekilip uyuduktan sonra, sen seccadende yapacağını yapacaksın. Hiç başka yapacağın bir şey yok. Sen çocuğın kuyuya atıldığını haber aldığın zaman, küçücük yavrunu kaybettiğın zaman, “gidin, ben derdimi Allah'a anlatırım” diyeceksin. Bu da Allah'ın verdiği örnek. O seni tehdit edecek, sen merhamet kanadını açacaksın. O seni şöyle ederim böyle ederim diyecek, yapma yavrum diyeceksin. Sonra da boşalmak için Allah'la baş başa kalacaksın. Bileceksin ki seni Allah'tan başkası anlamayacak zaten. Kimseye şikâyet etsen de etmesen de sana yararı olmayacak. Yumuşak, yumuşak. “Bizimki bildiğın gibi değil, bizimki fena bi' terörist...” Yumuşakça zaten nasıl yumuşak davranacaksın ki? Yumuşaklık yarışı yap demiyor Allah. Ömer! Ömer seni öldürmek için evinden çıktığında sende hayat bulması lazım. Öldürmeye gelen Ömer'e kanatlarını atçı da, sonra o büyük Ömer'in Peygamberi oldu. Peygamber öldürecek düzeydekine merhametli davran diyor Allah. Demiri demire vur demiyor. Demiri pamuğın önüne koy diyor. Sen pamuk ol, o seni dövsün. “Bu bize azap ediyor dünyada?” Ahiret azabı çekme diye Allah böyle murat etti sana.

Eğer senden sonra bir dua ordusu, ibadetgâh bırakmak istiyorsan Rabbim dedikçe o, sana rahmetler yağmasını istiyorsan mezarından, mezarda azap görmek istemiyorsan, çocuğının hanımının, kocanın azabına tahammül edeceksin. Ya da diyeceksin ki ben bu dünyayı imtihan yeri olarak değil tatil yeri olarak değerlendirmek istiyorum, ona diyecek yok şüphesiz. Bütün bunlar gayba iman edip Kur'an kitabımdır diyenler için zaten. Böyle yetiştirilen genler Peygamber'in ordusunda can oldular.

İbni Abbas radiyallahuanhuma diyor ki: Bedir'e gittiğinde ashap, Bedir'de cihat ettiklerinde, bildiğimiz ümmet-i Muhammed'in şirk önünde yaptığı ilk cihat hareketi olan Bedir'e gittiklerinde Bedir'de 200'den fazla yaşlı sahabi vardı. 50-60 kadar da genç delikanlı. 15 yaşında, 16 yaşında, 20 yaşında hatta Peygamber Efendimiz beni almaz diye ayağının altına taş koyup büyük boylu görünmeye çalışan çocuklar varmış. Bu sahabe ruhu işte. Peygamber onlara yüreğini açtı, onlar daha buluş çağına gelmeden Peygamber'e can verdiler. Sen niye bakkala gönderemiyorsun onu sen düşün. Diyor ki ibni Abbas: Resûlullah aleyhisselam savaş başlamadan önce konuşmalar yaptı, Allah sana cenneti verecek, şöyle olacak, övmeye başlayınca ihtiyarlar miğferlerinin altına gizlenmeye başladılar diyor.

Dikkat ediniz. Gençler de gözlerini açtılar, öyle mi ya Resûlallah deyip müşriklerin üstüne atladılar diyor. İlk darbeyi müşriklere gençler vurdular diyor, delikanlılar müşrikleri perişan ettiler. Dikkat ediniz, Bedir ordusunu ne diye anlatıyor Peygamber aleyhisselam efendimiz? “Geçmiş ve gelecek bütün günahlarını Allah'ın affettiği adamlar.” Hepsı için, 314 kişi, 314'üne de Allah'ın vaadi bu. Ebedî cennet garantisi, ne yaparsan bundan sonra. Bir kere Bedir'de bulundun ya; ama o yiğitliğı gençler sağladılar. Savaş bitince de diyor ki İbni Abbas radiyallahuanhuma, gençler müşriklerin üzerindeki çulu çırpıyı toplayıp ganimetlere el koy-

maya başladılar, ihtiyarlar dediler ki o zaman diyor; biz burada olmasak siz nasıl savaşıcaktınız, ne yapıyorsunuz onları, bizim payımızı da unutmayın dediler, diyor.

Bunun üzerine Enfal suresi indi de Allah, “Allah’tan korkun, çabuk barışın, böyle işlere tevessül etmeyin” dedi. Yani sahabe bile olsan delikanlı başka kardeşim, delikanlı bu işi yürütecek. Koca sahabe ordusunda Peygamber’in can dostu ama ölüm söz konusu olunca yaşlı daha çok korkuyor demek. Sahabi de olsa korkuyor. Ama bize ne öğüt çıkıyor buradan; eğer Resûlullah aleyhisselam, delikanlılarla delikanlıların anlayacağı bir üslupla ilgilenmemiş olsaydı onlar da miğferlerinin arkasına geçmeyi biliyorlardı herhâlde. Üstelik de “abi siz buyurun” diye hürmeten de büyükleri öne geçirebilirlerdi.

“Bizim çocuk çok vahşi!” diyen için iki sonuç var: Bir: Henüz sana Allah’ın göstereceği rahmet bulutlarına acele ediyorsun sen. 15 yaşında İmam-ı Azam olmasını istiyorsun. Dur bakalım, olgunlaşsın. Erken koparırsan ayvayı taş gibi bir ayva bulursun. Bekle, zamanı gelsin. İki: Nasıl davrandın, ne yaptın da taş gibi bir yüreği olan çocuğun var senin. Allah sana “yumuşak ol” demişti. Peygamber bile olsan yumuşak davranırsan adam bulursun etrafında demişti. Evlerde, 84 yaşında küfrün ordularına karşı yürüyecek delikanlı, 84 yaşında delikanlı, nasıl yetiştirirsin; Allah bunu öğretiyor.

Baba mısın, anne misin, çocuk musun, öğretmen misin; Allah’ın taktiğini unutma. Eskileri karıştırmayacaksın, dosya biriktirmeyeceksin, sabıka kaydı tutmayacaksın, sen savcılık değilsin. 15 yaşında yaptığı şeyi 35 yaşında, çocukların önünde anlatıyorsun sen. Allah’tan utan be, Allah da senin yaptıklarını saysa buna bir saatlik bir bülten bile yetmez. 5 yaşında amcasının yanında şunu nasıl yaptı, kendisinin 20 yaşında oğlu var onun yanında anlatıyorsun. Geçmiş karıştırmak yok. “Ömer, hatırlıyor musun sen beni öldürmeye gelmiştin” dedi mi Resûlullah hiç?

Bir gün Halid ibni Velid’e “Uhud’da ne yaptın bize hatırlıyor musun” dedi mi hiç? Ebu Cehil’in oğlu Medine’ye Müslüman olmak için geldiğinde “ulan senin babandan ne çekmiştik biz” dedi mi? Üstelik Medine’de İkrime’yi, Ebu Cehil’in oğlunu tanımayan birisi “kim bu adam, nerden geldi” diye sormuş da yanındaki de çok doğru bir şey söylemiş: Bu ümmetin firavununun oğlu bu, demiş. Yani Ebu Cehil’in oğlu. Çünkü Ebu Cehil, bu ümmetin firavunuydu, diyor Efendimiz aleyhisselam. Üzülmüş zavallı, babamın günahından bana ne demiş, hâlbuki kendisi de babası gibi bir adamdı bir sene önce. Resûlullah Efendimiz bunu duyunca “nasıl ayıplarsınız siz bunu babasıyla” diye buyurmuş. Geçmiş karıştırmayacaksın kardeşim. Geçmiş karıştırmak demek yaranın iyileşmesini engellemek demek. İkide bir kaşındırıp duruyor seni, yara kanayıp duruyor.

Eğer sen bir gün çocuklarına veda hutbesi gibi mesajlar verip “yavrum beni mezarda yalnız bırakmayın ha, Allah yolundan ayrılmayın ha, sakın benden sonra başka bir yola kaymayasınız, ümmet-i Muhammed’i terk etmeyesiniz” deyip gözlerini yumup gittiğin zaman, veda hutbesi deyip çocuklarının o konuşmayı bağına basmasını istiyorsan “geçmişlerini karıştırmayacaksın. 15 yaşında şöyle yaptı; o zaman cezasını ver kapat o dosyayı. Savcılık gibi dosya biriktirmeyeceksin, sabıka müdürlüğü yapmayacaksın. Anne, baba, öğretmen, müdür kimsen artık, ağabey, hoca. Eskiden sen sigara içiyordun, iyi ki bıraktın, Allah razı olsun çocuğum da deme ikide bir. İçiyorsa bıraktıysa bıraktı, sen niye bırakmıyorsun hâlâ? Sen içiyorsun bak. Onun bıraktığı sigara hâlâ senin ağzında?

Üçüncü şart: İşin ne senin anne, baba? İşin ne senin? Sabah namazından çabuk kalkma, 5 dakikada namazını kıl, 15 dakika da çocukların için dua et. “Allah’tan da yardım iste.” Bir de madem anasın sen, madem babasın, 10 yaşında çocuğu karşına al, bu eve taşınalım mı diye sor. Adam yerine koy onları, onlar da adam olarak büyüsün. Hâlbuki sen askerden gelmiş oğluna bir gün dedin ki, “sana filanca teyzenin kızını ayarladık, sen yavaş yavaş hazırlık yap.” Allah’tan utan be. 50-70 sene bir arada yaşayacakları eş adayını seçmesine bile müsaade etmedin. Allah sana “başka bir iş hakkında bile onlara soru sor” demişti. İstişare et onlarla demişti. Elinden gelse nerede askerlik yapacağını da sen tayin edeceksin. Elinden gelse “toru-

num Şu renkten olsun, Şu zamanda torun yapın bana” diyeceksin. Kur’an ne diyor: “Onları adam yerine koy” diyor, soru sor. Bunu kime demişti Allah; rahmeten l’il-âlemin gönderdiği Peygamberi’ne. Kim için diyor bunu Allah; Őarapçuların çocukları için. Peygamber’i öldürmeye gelmiş adamların çocukları için. Adam yerine koy onları diyor. DanıŐ onlara, sor ne diyorlar. Sen peygamber misin, oğlun Şarapçı mı, katil mi? Kızını niye adam yerine koymuyorsun? Hatta ve hatta ne giyileceğine sen karar veriyorsun. Hangi rengi seveceğini de sen belirliyorsun. Allah ne diyor; onları adam yerine koy, danıŐ onlara diyor.

Kardeşler, bir baba, bir anne çocuklarını adam yerine koyacak. Hep hayır diyen olmayacak. “Peki, madem öyle olsun diyorsunuz, öyle olsun” diyecek anası. “Daha pahalı seçenekleri var?” Sübhanallah! E zaten senin malın onlara kalmayacak mıydı? Ben sorduğum zaman bu kadar çok niye çalıŐıyorsun diye “e çoluk çocuk için” diyordun? Ver bir kuruŐ çocuğa da görelim çoluk çocuk için çalıŐıĐını. Hem çoluk çocuk için çalıŐıyorsun hem de senden çocuklar koklanamıyorlar bile. Yani Allah’ın kanunu mudur hep çocuklar öldükten sonra bu malları yiyecekler. Kanun mu bu ya. Çocuklarını adam yerine koyacaksın. Koymazsan onlar da seni adam yerine koymazlar, olur biter. Allah’ın kanunu bu; ettiğini bulursun. Ama istişare, istimar, emir almak demek değildir kardeşler. Onların emrine uyun, ne derlerse yap demiyor Allah. Adam yerine koy onları diyor, istişare et onlarla diyor. Ne demek istişare etmek; karar benim, Peygamber olarak kararı ben vereceğim ama siz de ne düşünüyorsunuz, bunu soruyorum. Dediklerinizden ikna olduğum olursa bunu yapacağım. İstişare bu demektir. Çocuklarıyla, talebelerle, cemaatinle istişare et demek ne derlerse yap demek değil. Dört çocuğun varsa dört sokak çıkar sana o zaman. Delirirsin, hepsini yapamazsın. Ama onlar da doğru bir Şey söyledikleri zaman babalarının, öğretmenlerinin, hocalarının onlara dikkat ettiğini, onları adam yerine koyduğunu görsünler.

Ve bütün bunları yaptın, yumuşak davrandın, katı davranıp peşinden attırmadın. Hataları affettin. Allah’a yalvarıp dua ettin. Adam yerine koyup istişare ettin... bırak işi Allah’a, sen karıŐma ondan sonra. Çünkü Allah böyle yapan ve kendisine dayanan kullarını sever. Seni Allah sevdikten sonra oğlun, kızın, taleben, cemaatin... ne önemi var daha. Ama Allah kimi seviyor; yumuşak davrananı, affedeni, Allah’a yalvarıp “bunları ıslah et” diyeni, istişare edeni. Bu dört Őartı yerine getir, seni Allah sevsin. Seni Allah sevdikten sonra üstünden dünya geçse sana bir zararı olmaz. Allah kendisine böyle dayananları sever.

Kardeşler, sözümüzün özü Őudur: Rabbimiz nerede bulunuyorsak orada bizi çoban olarak yaratmıŐ demektir, diyor sevgili Peygamber’imiz aleyhisselam. Evimizde çobanız, iş yerimizde çobanız, camide müezzinsin, çoban beysin, fabrikan var, çoban beysin; hepimiz çobanız. Bazımız koyun güder, bazımız insan güder; ama çobanız. Mesulüz Allah katında. Anne misin; yüzde yüz çobansın Allah katında. Kocasına karşı mesul, kocanı bekleyeceksin. Hadisi Őerif ne diyor; kadın evinin çobanıdır. Kocasının namusunu bekleyecek. Nasıl bekleyecek, kocası ikinci hanım ayarlaması yapıyor mu yapmıyor mu diye istihbarat merkezi kuracak, bütün arkadaşlarını tek tek arayacak, “e Peygamber dedi ya çobansın kocanın...” Öyle değil. Bu istihbarat müdürü çoban hanım değil bu. Nasıl çoban olacaksın? Onu yeryüzünde hiçbir kadına tenezzül etmeyecek hâle getireceksin. Baskı yaparsan adi bir kadına tenezzül ettirirsin sen onu. Çobanlık o değil ki. Sen ne yapıyorsun biliyor musun; kurda gitmesin diye koyunu bağlıyorsun. Hâlbuki bütün koyun sahipleri bilir ki koyunu bağladın mı ölür koyun. Koyun bağlanmaz, inek bağlanır. Koyun dağlarda hür yaratılmıŐ, hür dolaŐtı mı yaŐar. Koyunu bağladın mı intihar eder ölür koyun. Çobanlığını herkes bilecek.

Hepimiz çobanız. Modern çobanlar ama. Uzay çağı çobanlarıyız, insan bekliyoruz. Çocuklarımızın çobanlarıyız ve çobanlık kurallarımızı da Resûlullah Efendimiz’in örneğinden Allah, Kur’an’da bize gösterdi. Ama ayetler nasıl bitti? Sen böyle yapıp işi ciddiye aldın mı? “Sen Allah’a güven artık.” Allaha güven ne demek? Acele etme demek, bir. İki, önemli olan akıbettir demek. Üç, seni Allah mahcup etmez, merak etme demek. Güven Allah’a, bu iş Allah’a aittir demek. Ne dersin de.

Kim Allah'a tevekkül edecek, kim dua edecek, yumuşak davranan, affeden, yılların dosyasından turşu kuran, çocukluktan beri hata biriktirme müzesine dönüşmüş bir evde yaşayan baba değil, unutan ve affeden bir baba, affeden anne. Allah'a yeteri kadar dua eden, istiğfar eden, çocuğun günahlarının bağışlanması için gözyaşı döken anne misin, gözyaşı akıtan baba mısın? Camideki cemaati için ağlayan hoca efendi misin, vakfındaki görevli gençler için ağlayan müdür müsün? O zaman Allah'a güven. "Böyle yapıp Allah'a güvenenleri Allah sever." Hedefimiz zaten Allah'ın bizi sevmesi değil mi? Çocuklarımızı doğurup büyütmeteki gayemiz Allah'ın rızasını kazanmak değil mi?

Kardeşler, burada bir incelik daha var. O da nedir biliyor musunuz? Şeytan da kendisine çalışma yaparken tam ters taraftan bu işi yürütüyor. O da ne diyor; "babalığını elden çıkırma ha, daha sen emekli olmadan seni çocuk yerine koydu bunlar." Bu da müthiş bir şeytan taktiği. "Öyle her şeyi unutursan sonu gelmez bunun. Ara sıra hatırlatacağın ne yaptığını" diyor. "Dua ile olmaz bu iş, iyi bir koleje ver çocuğu" diyor. O da öyle diyor. Sonra ne diyor; "çoluk çocuğa ne soracaksın. Bunları büyürken sorarsın, çocuk ne anlar bu işten" diyor. Allah anlar diyor. Allah, Peygamber öldürmeye gelen katil adayına, Peygamber'in amcasının ciğereinden kebab yapmış adama "soru sor" diyor. Adam yerine koy onu diyor.

Sen bunları yaptığın zaman Allah'a güven. Allah kimseyi mahcup etmemiştir. Hiç kimseyi ama. Hiç kimseyi mahcup etmemiştir. Fakat onun bir gönderme vakti var. Onun bir planı var. Bu işler de onun planına göre yürüyor.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.
Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.